

Az áldozat!

Ádám lustasága a bordájából álmában kilopott Évával módosul, a nő Ádám szolgálójává lesz! A lusta, a /még ki sem alakult/ közösséget fogyasztó, valami hiányzik! A testi ember felajánlja szolgálatát, / a lustának?/ pótléka a közösségnek szolgáló! A nő teste teremti a közös-séget: a nő szolga szerepe által, a rendezett társadalmakban - a család megjelenítője, és a lusta kiszolgálójaként: a szakmákba zárult szolga szerepet. A lusta önellátásra alkalmatlan: a szolgálatra rendelt nőt átmenetileg felszabadítja, /mint házas-társat/ - ám idővel a házasság is szakmásodni igyekszik, a nő így már a társadalmat szolgálja: a család által a társadalom szolgálója: szakma lesz! A lusta és annak felkent támasza a munkára épült konszenzus alapja.

A szellemi ember a közösségnek önmagát átadó. A közösségben alakul át az átadás áldozattá, mint én-feláldozás vagy a női ön-feláldozás, a kezdetben istennek való feláldozásból. Ez a közös, együttes áldozat az „én kezdete”. Az eszmélés folyamata pedig ilyen: látom már az istent, konszenzust: hatalmas, tehát odaadom magamat. Módjai: 1/ a közösségért a közösségnek. Beavatott lehessenek. 2/ mert falánk az isten. 3/ hogy magam eggyé váljak vele.

A falánk isten!

1. Ennek a megismerő akaratnak, a változata, mely szerint Ő /az isten/, a megismerésben, vagyis az emberszerűvé lett, ember általi fürkésző, megismerő akaratban; „isteni jelenlétében” /egyszeri- vagyis teremtéskori önállapotában/, önmagát ismeri fel. Mi más is volna a „még romlatlan” Ádám, mint /az/ Isteni akarat tükröződése, az ember kétségtelen /majd/ romlandó testében, melybe a teremtő belevetette! E tekintetben /isten: az önmaga önfelismerése, ipszeitása/, az ember tevékenysége által, annak következtében romlandó: voltaképpen „megismerő akarata” miatt valósul meg; az ember teremtő keresése. Az anyag a szellemet keresi, szülőjét; az ember vallás-vállalása tulajdonképpen jel-katalizátor. Hiány, mely már a pillanat magánya, azé a pillanaté, amikor a teremtő elhagyta. Ettől kezdve a teremtett ember passzív, vagyis az isteni léte már elhagyta, s az emberi létben hagyta. Kimondható tehát, ez esetben; Ő alkalmassá tette /teremtette arra az embert, a kvázi anyagot/, hogy felismerje Őt, mivel teremtményében is Ő volt és van. Vagyis isten a teremtés pillanatában emberré tette saját akaratát: Ádám nem egyéb mint egy fékezett akarat, meg nem valósult isteni elképzelés. Isten nem akart még egy másik istent teremteni, konkurenst magának, amint később ez más vallásokban, vagy az istenember idolban be is következett. Hanem fő isten, első

isten, keletkeztető és mozgató akart maradni, csupán a mozgást hozta létre az emberben. Ezt Ádám még nem tudja, bár a hiányt érzi, és már /a teremtése pillanatában is/ unatkozik. /Feltevés szerint Ádám időtlen időket töltött el mindaddig, amíg szükségét nem érezte Évának!/

Kialakulnak az ok nélküli okozatok! Ádámban. Melyek alternatívák nélküli választás-kényszerek, mivel nincs más : szükségképpen Őfelé irányítanak! Nevezhetjük ezt esztétikai vonzásnak*; - a szépséges paradicsomban önmaga lévén saját unalmában: ez esetben; 1/ Ő, mint külső van bennem, / hinduizmus-kereszténység-iszlám-tao / vagy, 2/ magam is külsővé váltam vagyok Őbenne, /hinajána buddhizmus nirvána tana/. Vagy 3/ Ő mindig is bennem volt, /tao-iszlám/ 4/ egykor az Ő része voltam magam is /kizárólag a férfiak az ószövetségi zsidó elvben, - hiszen a nőt /majd/ a férfiból nyeri, épp az unalom megszüntetése érdekében. Vagyis a nő nem istentől származik, hanem a férfi részére alkotja, a férfiből - ezt folytatja a keresztény morálfilozófia és az európai materializmus. Azt látjuk, az unalom esztétikailag elűzhető, Ádám nem a munkára épült társadalomba születik, hanem a paradicsomba ahol benne a -modern értelemben vett-szexuális vágy gerjeszti a „szemlélődés idilli jellegét”.

* Az esztétika a vonzáshoz áll közel, vagyis a hiányt igyekszik a felismert széppel pótolni. Ezt „születetten” minden nő érzi. Vonzása, szépsége szexuális! Minden /esztétikai/ felismerés ezért szép, és ettől esztétikai is. Így a tudomány is esztétikai, belső mozgásában ugyan magához édesgette a logikát, mely úgyszintén szép lett, mert megelégedett önmagával. Az Ádámi logika azt mondja magáról, hogy logikus, a vallásban e mögé bújik. Ilyenkor a logika nem egyéb, mint megnyugvás a keresésben., az idilli szemlélődés.

Az unalom e szerint az idillben feloldható, amint számos későbbi ábrázoláson a pásztori nyugalom megjelenik. Nőnemű lényeket muzsikával nyer meg az unatkozó pásztor.

A választ kereső kinyilatkoztatás /a „kinyilvánítás-szerű” dekrétuma: ugyanis maga a szent szöveg, az Úr szavahihetősége/, amennyiben az esztétikai felismerést /a nő mint már lévő „a priori” esztétikum/ a logikába bujtatja. /Mivel a nő nem teremtett, csupán képzett a férfi számára/ ám mégis szép, kellemes, tetszetős. Bár a megállapítások, melyek több ezer évre takarót terítenek e kinyilvánításra, most már /fellebbentve/ logikaiként felismertetik a rejtett tulajdonságot, a „párkapcsolat lényegét” /bár nem tudható honnan van az esztétikai ítélőerő Ádámban/, miért szépként kívánja a még nem létező nőt? Ádám lustasága a szépben való merengést idézi, az Epikureus gyönyör latens tartalma a teremtő akaratának. A nő még nem tudja, hogy vonzódik Ádámhoz, mert létezése még csak képzelet. Mindezek jellege pedig a jó,

melynek általános vonása már itt megjelenik: ám később a szépség iránti vágyat az elszenvadásra épülő kereszténység ignorálja.

Majd hasznos természettörvény lesz a házasság, az érzékiség burkolt és megengedett vágykielégülése! Hiszen már a nemiség rejti a logikát, a hím és hóstény nemi szerv egymásra utaltságát, mely Ádámban mint hiány van jelen. Testének egyik része, a nemisége csak nővel működtethető, abban a feltételben ha szaporulatra is vágyik. Itt a görög elvű logika és a zsidó teremtéstörvény konfúzusan keveredik, vagyis a rendszer úgynevezett logikája nem más, mint esztétika, a szépbe és kellemesbe bújtatott „jó”. A vallásos elv szerint. Isten felismerése nem kéj, hanem mint „jó”, - nem rejthetjük el ama véleményt, hogy mindezek mögött a szexualitás méltóságos /természetes/ nyugalma bújik a szépség elvébe, s mindez együtt lesz logikus, vagyis az a „jó”, mely a korszakot valójában a vallásos hitben kiegyenlíti. Ez lesz a „görög szándékú harmónia” alapja, melyet visszavetít a zsidó teremtésbe. Ádám tehát majd a tételes vallásban tudja meg, hogy zsidó vágya voltaképpen a szépség görög ideája, ám már megalázott a szenvedés kategóriájában. /Lásd: a lo. kategória szerepét a formális logikában./ Ádámba nem az elutasított kéj épül be, hanem a szaporodás „másik része”, a női nemiség hiányzik: lustasága szenvedés alapú lesz.

Ez tehát nem egzisztencia, hanem eszencia. Ádám teremtés kori állapota nem ismeri a szexualitás örömét, mert attól az ősz-zsidó gondolkodó elvonja, lévén az a görögök „szórakozása”. Az Bibliai ember: az önmaga általi sűrítmenyből kreált abszolútumnak él, léte logikus számára, annak foglya és annak áldozza magát! Ez az áldozatba burkolt forma a /görög/ szép és a /zsidó- Ószövetségi/ jó keveréke a kinyilatkoztatásban leli meg formáját.

A keresztény megváltás a két princípiumot egyesíti az önáldozatban. A férfi a logikában, a nő a szép mellérendelésben, elfogadja nemiségét, ez az Ábrahामी vallások, zsidó, keresztény muszlim elve. A kéj, melyet a szexualitás, vagyis a másik okoz, későbbiekben úri kiváltság, a népek tiltott gyümölcs, mely ezer éveken át az irodalom takart működtetője lett. Az elefántcsonttoronyba zárt nő, a „szolga nő” testisége pedig századokon át a férfiban látta elnyomóját, s nem ismerte fel, hogy az külső rendszerben van, melyet vallásnak hív, s melyet elfogad, akkor is ha belevetették. A nők nem lázadtak a vallás ellen, a női mozgalmak céltáblája is a férfi-társadalom volt mely másodlagos szolga szerepét szentesítette.

E korszak annak az eszenciának a megjelenítése, mely a vallásokban már létező entitásokká alakulva, az /akiknek/ áldozat lehet. S ezzel ismét esszenciái lesznek az abszolútumnak, mely a múlt sűrítmenyét /az áldozást/ az emberi tudatban, mint a vágy akarat-állapotának meghatározóját érti.

2. Isten mondja: engem megesz a fiam, az uránikus* kígyó, mely már az egót szorítja! E gondolat a középső filozófiáját eredményezte a letapadt szépségben, a nő miatt; - ám a gondolatokból mocsár keletkezik, - mert; a szorított jelent /a prézelést a nő feloldja/ jövőként realizálja. A jövőt ugyanis a nő teremti, nemcsak Ádám részére, de az Ószövetség részére is. Ez lesz a történelmi korok jellege. A választott ok nélküliségek /istennek nincs oka, s még nem tudjuk miért fabrikál nőket Ádám oldalbordájából/, ám máris okokat keletkeztetnek, pl: ilyen a lustaság, mely hamar hozzákapcsolódott az egyetlen ember tulajdonságához.

Ádámot még mindig nem a saját akarata, hanem a belőle kilopott oldalborda önlétezése eredményezi, hogy az akaratot nemzésre bírja. A dipólusos gondolkodásban Ádám cselekvése következményeként: ugyan a keletkezés első könyvei /Genézis/ után hamarosan előkerül a Számok könyve, a szaporodás könyve/, - így az okozatok realitása, pl. a szaporodás már a választott októl függ. A keletkeztetéstől függő, már a választott ok elvei /a számasság már okozat/ minden kultúra és képződmény alapjává válhatnak; és az idő felismerésének, „a majd”-nak lehetnek kezdetei. Ádám serkentésének elvei azonban elmaradnak, ajzószeres és más csábító trükkök hiányában a teremtés kezdő aktusát az Atya megtartja magának. Ádám szaporodhatna, van már nő akivel, de az Atya marad a megtermékenyítő, nincs bizalma Ádámban, ezért azt kötelességgé tette! Eme elv feltűnik majd az első éjszakához rendelt jogelvben is. A pásztorkultúra tapasztalata, hogy a hím nem feltétlen akarja azt: a kiválasztott megtermékenyítő fedező kos, mén stb. archetípusában. /Ezért a férfi kötelességével a nő nőiségével felel az ember-szaporulat, a „több” a mennyiség elvűsége bekövetkezéséért: a szubsztancia ugyanis nem mindig eredményezi a mennyiséget, ezért a mennyiség és minőség egymásba kapcsolódó keletkeztetés elve számos filozófia humusza is./ S e társadalmiasuló szakaszban már az elfogadás maga! Nő és férfi.

Az idő, mely valójában mindenkor a „voltaképpen csak jelen” lehet – mert az nem más, mint a tulajdonképpen /tulajdonságbeli-lusta/ a legkisebb „Ádámi-pillanat”, mely éppen az által nincs, hogy nem idő, hanem lusta-nemcselekvő saját élmény. Az Ószövetség tudja, hogy a hímet noszogatni kell a nőtényhez! E noszogatás válik majd megkötött és lekötözött kapcsolattá, ez a házasság. Itt minden nő maga noszogatja a saját hímet, és kínálja nőiségét: erre iparágak /kozmetika, és tudományos elméletek, szexuálszichológia/ alakultak. Azaz ha nincs, akkor lesz a „majd”-ban, - mert önmagában megszűnik /a pillanatban, mely nemcselekvés, s itt érződik kelet filozófiájának átsugárzása/ – azonban felnőttként, a házasságban /a tudatban idő lesz, mint idő-számolás/. A megszámlolt idő, a nemcselekvés ideje: múlt azaz jövő idejű lesz. Tehát summázható; az időt múlt és jövő időnek a

tudat: /mely mintegy visszaemlékezik a kapcsolatra = házasság és szexus/ a „majd”-ból teremti. Ennek ősz-állapota a lusta, vagy a meditatív, Ószövetségi pásztor. A magyar népmesékben a pásztor, mint őrző, gyakran tudásbirtokló van jelen. A tudat a múlt és a jövő! A teremtés teremti az időt, mely attól nem független, lévén, hogy maga adja meg a teremtés kezdetét. A keresztény idő-számítás kezdetét, a muszlim idő-számítás kezdetét, stb. A jelen, pedig a pillanat, mely mindig a „majd”-ban /a voltaképpeni teremtésben/ lakik, relatív időben: ott és az által létezik, ezért mint legkisebb pillanat nem is létezik! Ez minden ember saját ideje!

A megismeréseket a memória spejzolja, a lusta állapot megőrzője, /mint a pásztornak a pulikutya, van és cselekszik helyette/ e birtoklás által nevesíti; - memóriám van! - múltnak és jövőnek állítja. Vagyis a tárolás alakítja az időt! A tudat tároló képessége az idő múltja és jövője. Amint a pásztornak „van vize és elemózsija” így nyugodtan lehet lusta. Így értjük, hogy a tudat birtokló /megőrző/ érzékszerv, erre épülnek fel az „értelmiségi mellékeszmék”, e két dimenzió, /a tárolt, -megőrzött- mint „múlt” és a pillanatban jelen lévő „most”/ már koordináta rendszert jelenítenek meg; a tőlem függő, /általam birtokolt/ tudatállapotokban.

* Az uránikus kultúra gyűjtő jellegű! A kereszténység önmagát gyűjtő-vallásnak definiálja. A gyűjtés szükségszerű kiválasztás, így szorítás is. A múlt szorító, fullasztó élmény, az egyszeri emberáldozatot az Ábrahám kultúra ismét feláldozza Jézusban! Szabadulj el a múlttól, mert nem a dicsőséget tartalmazza! Ne higgy a múltba mélyedteknek, a hagyományápolóknak és a jelen-nélkülieknek.

Egyszerűen mondva a bennem lévő /saját teremtett voltom, időben/ előttem és utánam lesz, ám csak bennem és általam lesz előttem és utánam. Mert tárolom azokat. Önmagam e viszonyban ponttá alakulok; csupán vagyok /mint kezdet, porból és porrá/, vagy; vagyok, mint a pillanat: /néhány gondolkodónál csak maga a pillanat/; melytől, melyből a történések keletkeznek. Ám már tárolom, a memóriában vagy a spermában, génekben-petéken vagy az Univerzumban, vagyis ha nem volna „fiam”, nem lenne múltam és jövőm, akkor nem volna kezdetem sem, ezért a fiúnélküliség konszenzusnélküliség.

Akkor ugyanis „az idő” miért van? Az „időbe vetettek” akik nem nyugodtak bele a /permanens/ áldozat szerepbe. Akik bár már felismerték, hogy az isten kannibál, kielégíthetetlen éhségű fiúevő, sorsukkal szemben tehetetlenek, azt belevettségükben élik meg. A

bálvány-idol szájába tömködik időképüket?

Az Ószövetség nem vallás, hanem gazdasági projekt! Szaporodásra és szaporításra kiagyalt rendszer. Ádám mellé behozza a nőt, mint a pásztor a tüzelő nőtényt. És Ádám szaporodni kezd! Minden eleme a gazdagodást /gyarapodást/ szolgálja. Az egy istennel való szerződés, - mely a más vallásokkal való ütközést okozza, mivel már saját tulajdonságok szerint birtokolja az istenígéretet - más megvilágításba kerül olyan népeknél, ahol más tulajdonságok váltak lényegessé. Lásd: iszlám. Ezért is a tulajdonságokban való megnyilvánulás beleragad a pszichébe, a kezdeti esztétikai megítélés morális lesz, a nő esztétikai megítélése politikai agyalásokban, sztárolás, kiválasztás, minta-adásban elveszti jellegét/ és annak elmocsarasodását készíti elő. /Az iszlám elutasítja, hogy az Istenség-Allah magára hagyta a fiút! Aki még nem jutott el a beavatáshoz, mely szexuális!/ Valójában minden európai gondolkodásban a „Krisztus pont” az abszolútum; vagyis az önmegvalósult Jézus, aki önmagát áldozza fel, hogy téged ne kelljen feláldozni. Aki az „überments”-nek is alakot ad, hozzá felérni, vele azonosulni kellene. Az „überments” azonban nem nőre vágyik, legalábbis a Nietzsche-Zarathustra szerint! Hanem magasságra.

E kérdéskör érinti a fiú feláldozása modelljét, nevezetesen, hogy /isten/ „fiában megeszi önmagát is!” Ez a fentiekől terhelt, ha nincs fiú, minden / a teremtés is/ megáll a pillanatban. Ám ha van, áldozatomat /a fiút a falánk isten visszaveheti/, akkor; így kielégítettem az isteni falánkságot, /Ábrahám feláldozná Izsákot/, ám elvesztené a holnapot. Ezért, ha az egyszülött fiamat áldozatként /kötelesség szerűen/ bemutattam, fel kell támasztani az istentáplálékként feláldozott fiút, hogy ismételten feláldozhassam! S megteremthessem a jövőt! A jövő azonban mindig reményeimben van, hiszen a fiú még nem közösült nővel! Nincs beavatva. Az esemény, a szűz ifjú feláldozása „beavatás előtti” remény, szűz pap, pápa. A jövő az áldozat permanenciája, várja az újraszületést, az átváltozás misztériumát, az áldozásban.

3. Engem megesz a közösség, nép, nemzet, idea! /Szabadítsd meg a zsidókat a feláldozott Krisztus nyomasztó jelenétől!/ „Azok, akiknek írás adatott – egymás iránti fenekedésből – csak akkor különböztek össze, miután a tudás birtokába jutottak.” Korán 3. szúra 19 vers.

Mert a hit lényege /az olyan tudás, mely/ a Jézus köré fonható eszmerendszerekből táplálkozik. A „Jézus-személy” karaktere a szeretetben, a kereszténység által kisajátított ideában fonódik köréd. Jézus szüzessége, nő nélkülsége a tanítás lényeges mozzanata. E szerint Te vagy az áldozat: hiszen „TE” szaporodás terméke vagy! Van apád és anyád szült!

Azt a szeretetet, amit egykor Krisztus a fogalomban megnevezett, ma 2000 év módosulásai után kohézióknak nevezhetnénk. Azt, ami Jézus és tanítványai közötti kapcsolat volt, ma tanításnak mondjuk. Azt az érzést, melyet felebaráti szeretetnek hívtak, ma empátiának mondanánk. A tanítás tehát szeretet-átadás, és nem a nemző-erő! /E karakter megformázása a történelemben felismerhető, a zsinati határozatokban fellelhető/.

Mindezek azonban csupán az ideában működtetők, a fentiek nélkül csupán lebegve létezhetnek. Vagyis nincs gyermek nélküli szeretet, és nincs szülő nélküli konszenzus. A szülő nem magányosan, hanem gyermekével menekül a konszenzusba, /viszi a templomba, lényegében gyermekét menti/, ahol a kannibál isten a gyermeket megeszi, a „szaporulatot”! A szaporító-„én” megrettenve elszigetelődik, mert szeretetét, mely áradás, felette és megitta a konszenzus-isten: /kiüresedik/ és félelemmel töltődik; elvont értelme az Őreá vonatkoztatás nélkül értelmetlen lesz, csak istenben eltelve érti a történeteket. Miért veszi el, ha adta? Az „én” értelme a „most”-ban megérti értelemmel, hogy eledele lesz az istennek. Így a vallás nem csak hit, de tanulandó ismeret, a formában materializálja saját misztikumát!

Mert /az idő jövő idejét az isten már megette/, ez félelme oka, ettől való félelme menekítette a konszenzushoz, miközben tudja, épp a konszenzus ajánlja fel az istennek. /Háborút mindig a konszenzus gerjeszt!/ Fohászkodik és reméli: kell, hogy legyen Ő, mert mindent Ő fogadott, - a konszenzusokba rejtett jövő időt, melyet a fiú alakjában képzelt, s melyet felkínált.

Ő az édes termelője, ő hazudik neked, amikor igazságot remélsz, ő is korbácsol téged és elveszi ami a tiéd! Mert Ő dörgölődik a hatalomhoz, ő a talpsimogató, ő a megmentő az érted szenvedő, a helyetted szomjazó!

A vallás nem tudatforma, ezért a materialisták képtelenek megérteni, s azt a pszichológiaiba taszítják, ahol pszichés tünetnek értelmezik. Miközben a pszichológiai sem nem tudat, sem nem hit, hanem meghalt remény: a materialista vallások táplálékláncai „mint méhben az elhalt magzat bomlik”. nem egyéb, mint a Logosz, mely az Univerzum /görög/ elve! A kannibál /zsidó/ isten újkori arca, az Univerzum /görög/ Logoszába rejtőzött kauzalitás. Mely így mondható; Te azért vagy, hogy istentáplálékot képezz! A kötődések és kapcsolatok rendje ennek következtében alakult, a fiú feláldozása istentáplálékként minden szülő feladata: ez az embertenyésztés erkölcsé!

4. Ám gyakran a hagyományokat, mint alrendeket megőrzi, s a fiú csupán a jog vagy a hatalom öröklője, kimunkált tulajdonosa. „Nulla culpa sine lege”, teremts hát bűnt, hogy törvényt alkothassak hozzá! A

gondolkodás mögött „aktuális háttérbázis” működik, mely annak valós tartalmát mintegy transzformálja. Ezért előfordulhat, hogy a kialakult vallások képzetei e tekintetben is, bár megőrződnek, az isten-falánkság sorrendiségei mégis változnak; az „Atya” – „Fiú” – „Szentlélek” – „Mária” most már négyes istensége vonatkozásában. A mozgás; az Atya megeszi a fiút, a Fiú megeszi a Szent lelket, a Szent lélek megeszi Máriát, Mária mint nő ismét szaporodni lesz képes, az Atyától. Mely még átnevezhető, mint a teremtő akarat-megnyilvánulása?

Az „Atya”; a primordiális lét ontológiai megjelenése, /az emberben/, másként a világegyetemet létrehozó, attól nem függő idea. Az ok nélküli okozat! Mivel semmilyen kapcsolata nem létezhet a „teremtés után”, - /teremtényeit a teremtésben magukra hagyja, a későbbi nézetek, szövetség a teremtővel, vagy a tudományos evolucionizmus, e magányos ott-maradtság vergődő létformái/. Első; voltaképpen megnyilvánulása az, hogy vissza-veszi fiát.

Ebben az áldozatban a fiú önfeláldozása jelenik meg, mert megszünteti, amit létrehozott, isten kivonult a teremtésből, magára hagyta a teremtett világot. Az Atya „Ő” szerepe kettős; megmarad, mint szubsztancia, ugyanakkor megszűnik, mint létező. A tizenkilencedik század végén Nietzsche szerint már: „Isten halott”. Ez a „nincsvan” állapota. Az Atya léte a nemlétezésben való lét, amennyiben az ontológiai létben /időlegesen/ még, mint gnózis megjelenik! A huszadik század jeleskedik a „mindent szabad” eszmében, a világháború mézárulásait valláscsinálások tömege kíséri, az értelmiségi mellékeszmék e rendszerei azonban már ismeretek, így a gnózis nem igaz ismeret, csupán viszonylagosság, amilyen a mérték: s a mérendő a „teljességgel kitöltött végtelenhez” viszonyul.

*E szempont gyakran előfordult, amint a fiú csatába vonult, olyannyira hogy e rejtett önátadás működteti a hazafiság eszméjét is, függetlenül attól, hogy azt miért kell védeni. E tekintetben a hős mint modell közszerű események okán alakult, amint a trójai háborúban olvasható. Ez évezredekre modellként szolgált, nemcsak a hős alakjához, de a hazaszeretet fogalmának értékeléséhez is. Jézus „fejlettsége” csupán a munkaállapothoz volt elegendő, nem véletlen a rabszolgákat tudta csak felszabadítani!

Nem férfi az, aki még nem volt katona. Ez az eszme oly mélyen gyökerezett a K. und K. világképben, s azt követő szocializmusban, hogy a házasságokat a katonaság utánra toltta ki.

A „Fiú” a „gnózis” a názáreti Jézus, aki személyes megváltásával, Krisztusként az /őszövetségi hagyományban leírt, összegyűjtött, és tanított/ eredeti bűntől megszabadított. E felismert büntelensége

feltámadtan Pünkösdkor megszentelte a lelket, így az, mint „működtető tiszta forma” általa vált közvetítővé. A „Szent lélek” kapcsolat a teremtő és teremtménye között; melyet a Pantokrátor Krisztus, a lélektől lélekig, teremtménytől teremtményig vezet, lassan elfeledi a görög női ideát, /Diotíma/, melyet Ádám vágyott.

A tanításban: a lélek idea azonosul az „Abszolútummal”?

„Mária az anya funkció késleltetett” bekapcsolása a hímnemű teremtéselbe, alakjának „fiához való viszonyában” az anyai szeretet, a fájdalom érzet felmagasztalása jelenik meg! Hiányzik /az elméletből, a nő nőiségéből/ az, amikor az organizmus önmagát vezérli! A test független a testtől, a lélek független a lélektől. A „Mária isteni princípium” Mert róla sosem beszéltek, hogy milyen ő nem tudta, hogy Ő nincs, csupán nem-beszélés, nem-vélekedés alakítja olyannak. Így jószágos maradt, a jóban maradt! Nem alakították a vélemények, de nem is formálta senki sem. Megmaradt olyannak, amilyen volt, azt mondták később „Ő jó”- pedig csupán magára hagyták. Sokáig volt a magányban! Vagy az „Atya vonzásába” került?

„ hogy magam egygé váljak Vele”.

A késleltetések. Az „én” a másik tükreben látott kép, az „én vele telve” e másik által mutatott kép szerint vitatkozik; ahhoz méri, alakítja magát. Vagyis az „én” önvédelme a másik által adott vélemény védelme, azaz /már/ a konszenzus védelme. E szerint az „én” képesség, -s nem állapot- mely az „én” kettősséget – vagyis a másik tükreben keletkezett képét- lebegteti az „én”-ben.

Az „én” tehát nem önmagaság, nem ipszeitás, hanem e kettősségben ideaképének /konfúzus/ önmagával kevert hibridje. Ez a lebegő „én hibrid”, az a hamis „pszichológiai énkép”, a voltaképpeni torzult személyiség, mely az egygé válási akaratban, mint „én”-tulajdon, korcs alakká deformálódott. Ezért, ha egygé válni kívánsz Vele, nem megvalósítani, hanem megkeresni kell önmagadat. Cselekvésed ugyanis /már tükör, mely/ a másikban van, vagyis cselekvésed /már/ más-léted. Mert önmagaságod, „az ipszeitás” rejtőzik a félelem miatt, miként vagy? Nem más a félelem, mint az /Uránikus konszenzus-kígyó/ növekvő szorítása, közszerűen: a vélemény, az ítélet, a diploma, a pecsét!

E más jelet, mely hozzád kapcsolt és a modern társadalomban /elhiszed, hogy te vagy/, kóddal ellátva használja a pénzből élés materializmusa; /az énhez kapcsolt jel/ nem más, mint annak módja, hogy a kiválasztott, értékes /nemes/ embereket kivonja a konszenzusból. A nemeshez adott jel, /gazdaggá tesz/ a szegény jeltelen, mert /érték-nélküli, később majd tömeg, aztán proletár, néha élcsapat stb.

/ alárendelt marad. A konszenzusban az ily módon értékét fosztott tömegeből felszabadult szellemiség terheli, a konszenzus-társadalom struktúráját, a struktúrában hova kerülnek az értéktelen emberek értékes lelkei? /Akarati viszonyai?/

A római jogot, az európai jogrend alapját a római patrícius és a római plebejus viszony határozta meg. E viszony területe, vagyis a patríciusok kisebb növekedési aránya a plebejusokkal, majd a barbárokkal majd az elnyomottakkal szemben okozta, hogy mint olyan használhatatlanná vált a néptömegek kezelésére. Mindezt felülbírált az olyan egyenlőség eszme, mely az emberek egyenlőségéről kapott kinyilatkoztatást, vagy gazdasági okokból fontosnak ítélte azt, vagy az áradás miatt nem volt egyéb választása. Ma különösen nagy gond minden ember egyenlőségét hirdetni, miközben a fejlett világ dúskálása naponta kerül szembe mások éhhalálával. Helyesebb volna tehát, ha az a szellemi, /mely a létezés általános karaktere/ az általános vonatkozásban is hatna, s nem alakulna ki az egyediség jele, mely szükségképpen a nemeseket /gazdagokat/ és a /szegényeket/ hozza létre. E vonatkozásban az istentől elhagyottakat nehéz értékelni, mert a vallás tartalmisága csupán arra a rétegre tud hatni, mely gazdagodik. E a /vallás/ ugyanis csak a gazdagok vallása, /fentebb említettem, hogy a szubsztancia mennyiség elvű, s ezt a zsidó hagyomány is táplálja a kereszténységben/ az isten elkülöníti a jó és rossz embert, /ám/ az isten a dorbézolást és a henyélést kedveli. Ez a Dionüszoszi tulajdonságú pásztor-isten tekint ránk. A zsidó-keresztény cselekvő ember, aki a teremtés után a nőt vágyja, unalmában viseli a cselekvés /szinte/ minden terhét, s azt felismerve, sűrűtményekbe gyűjti. Ezek a kinyilatkoztatások iratai.

Jobb lenne tehát, ha engednék hatni amaz erőket, miközben a konszenzus nyájias liberalizmusa a visszamaradók; zsenik, félkegyelmű-bolondok önmagát megvalósítani képtelenségére mutat, hiszen őket is felkínálja a konszenzusnak, hogy megőrizze a társadalom harmóniáját. Miközben ez a /méreg- a tudás hatalma/ a valóságos pusztító erő!

A visszatartók rendje. Az „én” tehát nem ipszeitás, hanem kettősség, mely a konszenzusban hamissá alakult a más /másik-amely az ítéletet birtokolja/ által. A konszenzus az a melegágy, a „más melegágya”, mely a hamis éképeket teremti, és egyre inkább igényli, így valójában megtermeli. /Én ez vagyok, én ilyen vagyok formulákban. Te ez vagy, ilyen vagy, stb./ E nárcisztikus-más: a „lusta szépség” ideája, mely „a tevékeny-akarát szellemben” torzul, a tevékenység arcát magára hamisítva. Amint maszkot tesz arcára, ez által lesz ő. Valójában a konszenzus termeli a hamis éneket, szakmásítja az alkalmazkodást mai szóval a kompromisszum képességet használva. Ezért az ipszeitás, az önmagasság elérése csupán keveseknek adódik, bár elrejtőzve tevékenységekben, a művészet némely formájában még most is tetten

érhető.

Mert az ősbűn a lustaság! Az alsóbb kasztok bűne, akik még /mindig/ nem zárkóztak fel a „krisztusi szeretet” ideához, ám az idea velük szemben megértő; utolsó esélyük a szerénység, módszere pedig az alázat. Nem véletlen a még nagyobb alázat szajkózása a még szegényebbeknek. Mutathat-e valami olyant, mely szerint, ha az alázat teljesen megszünteti az /olyan/ makacs ént, mely e rétegeknél a felemelkedés /megnevezett/ akadálya, akkor ismét a konszenzusba zárhatóak lesznek? Nem más ez, mint az ész hajlamok uralma a testiségen! E görög zagyva a keresztény vallásban, mint gazdasági program igazi gazdagságot az elosztástól remél. Ez az egyenlőség elve. De vajon, ha a szegény még szegényebb és még mélyebben alázatos az hova vezet; Ez a /papi/ gondolkodás a szegény forradalomban megnyilvánuló indulatainak az inverze. Mert a mélységek sokkal lejjebb vannak, amint azt keresed.

A fékezők rendje. A konszenzus melegágya, a „zabáltatás - biliztetés” úgymond társadalmi normája, a volt termékek a konzervativizmus-fekáliája; a túlmelengetett, túlérlelt áporodó ideák bűze ez! Melyeket társadalomnak tekintünk; a konszenzus túlérlett nem-társadalom, vágy-álmok konfúzus tömege, ami nem alkalmas közlésre, hiszen a konszenzus megegyezés előtti, vagyis oltalommal telített, és a voltaképpeni megbízás /amint a társadalmi szerződés/ a „mindenek előtti” megelőlegezést jelenti. Azt a bizalmat ugyanis, mely a társadalmi képződményekben a fékezők rendjének kiszolgáltatva annak alárendelődik, a létező ezért ezt belevetettségek érzi. Az /ontológiai/ létezés /ugyanis/ birtokolja a vallás, ezért bár a teológus dolga bizonyítani a mégis-monizmus igazságát, a mindenkori „egy” teremtéselvet, azt fékezi, kizárja a belevetettet.

Mindez nem más, mint a tudósok és papok főhajtása ugyanazon eszme előtt. Ezért is a papok beépültek a házasság megőrzésébe. Nemcsak ők adják a házasságot, /a házassítás joga évezredekig a papoké/, a gyermekáldást de a férfi és nő közötti kapcsolódás minden lehetséges alternatíváját, a sírig bezárólag birtokolják! A papok valójában az élet urai. S mert azok lettek, betekintgetnek az élet mögé és ott is kiépítették hadállásaikat. A papok a túlvilág urai is!

A jóhiszeműek és a balgák; a tudósokba vetett hitek bizalommaradványai, /a tudomány majd mindent megold/, mert az idea az a szellemi táplálék melyet ha felkínál az abszolútnak mentesül attól, hogy maga táplálék legyen. Az idea olyan kivonat, kenet, balzsam, mellyel az abszolútot kenni, krémezni, balzsamozni lehet. Amint a nő önmagát csinosítja, hasonlóan az idea, ilyen a tudás, az objektív, a valóság stb. melyek a voltaképpeni tudomány önismeretei. Az idea-múmia balzsamozása a szakértő tudósok-papok feladata; amint: a megtestesült

jóság szemléli a még nem jót!

A papok magyarázatai, a jó balzsamozása a társadalom előképeivé válnak- a jó és rossz balga ideája mentén. A jó a balzsamozásra alkalmas, ezért sokan „ilyenek” lettek; ha pénzed van, /bár belevetted vagy, mégis/ mindened van. Hiszen a pénz által birtokolod a jót, azzal az észttel, mely maga a tudomány, mely maga a humanizmus, stb. Az etika tehát így nem valóságos alapállás, hanem kompromisszum-készség. A voltaképpeni konszenzus értelme. Ilyen vonatkozásban az etika értelem, s mint olyan tudat! Ez a szemlélet a konszenzus teljes zárásából következik, feltevése; ha az abszolútumban vagy, azonosulsz azzal, vagyis téged is balzsamoznak.

E nézet a mozgást /valóságosnak/ tekinti, miközben a mozgás a társadalomban az által van, hogy a nők /a gyermekek által biztosítják/ a társadalmak folyamatosságát. Ezért a társadalomban nem lehet mozgást tételezni, hiszen a szaporodás nem mozgás. A szaporodás női képessége adja a társadalmat, a valóságos jövőt, azaz a mozgató elv nem isten hanem nő. Amint ha a nő nem szül, nemcsak a társadalom kontinuitása szűnik meg, /de ember nem lévén többé/ a gondolat, /mely emberi/ sem keletkezik. Ez tehát a kulcsa annak a /kamrának/ ahol a vallás, felismerve a nőt fogva tartotta több ezer évig. Ez nagyobb és hatásosabb fenyegetettség a konszenzusnak mint a proletárforradalom, mely valójában férfiviadal, és a munka társadalmával kapcsolódott egybe.

Az a nő, aki gyermeket ad továbbviszi a társadalmat, aki nem az a konszenzusban marad, /a munka alapú társadalomban marad/, számára ugyanis változatlan a kérdés, miért vagyok ide belevetve - / a társadalom ugyanis gyakran és ezekben az esetekben is csupán „helyzet”. Ha megváltoztatom magam, mégsem változnak viszonyaim, mert azok mint bilincsek a konszenzusban fognak. Mert a helyzet nem ad lehetőségeket! Vagyis nőként gyermekemet oda kell adnom a /munka alapú/ társadalomnak, vagy úgy is felfogható, elveszi tőlem a társadalom. Mostanában szaporodnak az olyan közösségek, akik nem adják oda gyermekeiket, saját maguk saját szemléletükben és saját szeretetükben nevelik és óvják őket.

Másrészt mondható: a társadalom termelteti a gyermeket, első sorban pénz juttatásokkal befolyásolja a „gyermekvállalási kedvet”, szép és még szebb jövőt hazudva számukra. A mostani politikai helyzetek, melyek a középgenerációnak sem tudnak léthelyzeteket teremteni a munka társadalmában, az időseket a nyugdíjmegvonásokkal fenyegetik, a fiatalokat és a meg nem születetteket pedig ígérekkel becsapják. A gyermek a politikusok hazudozásaiban, mint a társadalomban a „dologra foghatóság” lehetőségeként jelenik meg, mert a gyermek nélküli konszenzus csak a jelenben lehet.

Kimondható tehát; a jövő filozófiai jelenléte a gyermekben van. Így létezhetnek jövőtlen társadalmak, melyek szükségképpen nem hoznak létre filozófiát. Visszatekintve érvényesíthetjük tételünket, nem véletlen kevés a filozófia az európai kultúrákban. S nem véletlen a makacs filozófia centrikusság sem. Kialakult, hogy szinte az egyetlen használható filozófia a görögségben volt.

A jövőtlenség tünetei pedig a következőek. A világot /az emberi világot/ valójában ez fenyegeti. Nem véletlen a férfi agresszió növekedése, és nem véletlen a nőmozgalmak szaporodása. Ám mai napig nem tudták a konszenzus-társadalmával szemben megfogalmazni álláspontjukat, /az emberi mozgalmak/- sorsuk valójában néhány politikai akarnok kezében maradt.

A gyermeket a nő 9 hónapra „átvállalja”, hasonlóan amint a vallás a megmentést. Az úgynevezett „terhességi szakasz” mint „a nő előzetes jócselekedete” van értelmezve, a keresztény gondolkodásban. /A nőt ugyan a férfi oldalbordájából hozta létre ám a gyermeket már isten teremtette/. A gyermek isten teremtménye, a terhességi szakaszt áldott állapotnak tekintik! Az európai társadalom e formát használja, a gyermek megszületése után lesz a társadalom tagja, kap nevet, és különböző bélyegeket. Ezt követően a nő az általa világra hozott gyermeket „átadja” a konszenzusnak, /Jézust is „bemutatják” a templomban, a kereszténységben e bevételezést keresztelésnek nevezik/, mely lajstromozást jelent, mely birtokba vételezés. Ez a hagyomány a feudalizmus öröksége, de fellelhető benne a pásztornépek kultúrája. A szaporodás vagyont jelent, ezért a szaporulatot figyelem övezi, valójában a vagyonosodás szaporodás is. Az állattenyésztő, és az embertenyésztő kultúrák fő kérdése ez, így az európai kultúrának, mely a folyóközi kultúrák öröksége is; egyik jellemzője. A fasiszta Németországban a német nő fajtajellegzetességeit a szaporodási képesség alá rendelték; fő karakternek tekintették. A szaporodás a hatalmi gépezet eszköze.

A konszenzus elszoktatja a gyermeket a családtól, minden diszciplína mely körülveszi, óvoda iskola munkahelyek, vallás és jog valójában önállósítani igyekszik a gyermeket, ez a korán kezdett önállósítás már az atomizálás része, /az individuális magány/ a terhességi szakasz után már domináns! A gyermek egyre távolabb kerül a környezetétől, gyakran a szülőktől is, a munkahelyek, és a pénz szolgájaként önállósodik, az atomizálódásban végleg elveszti minden kötődését. A mobilizált munkahelyek a még megmaradt kötődéseket is feloldják, így a pénzhez kötődésen kívül valójában semmi egyéb kötelme nem marad. Egyetlen kapcsolata saját életével van, melyet a fejlett társadalmakban szinte bárhol élhet, és eldobhat -/ez a lét és levés kérdésköre/- ; így még azzal a joggal vagy szokással sem kell

szembenéznie, melyet a szűkebb, lokális környezet jelenthet. Valójában a társadalmak kötéseinek mentén keletkezik lazulás, ezért a társadalom, mint olyan nem létezik, csupán a konszenzus.*

A jog a /zömében már/, a jó felé irányult, és a jót akaró társadalom mozgatóereje lehet. Mindaddig, amíg a jog vita, csak részben mondható, hogy; a modern jog jóakarat! E jóakarat jelenik meg, amikor a „fejlettebb” konszenzusok módszereiket a „fejletlenekekre” oktrojálják. Ilyen folyamatok voltak a gyarmatosítások is, melyeket ugyan erős hittérítői tevékenységek is kísértek, ma még nem látható, hogy mindezek hatásukban visszaköszönnek-e? De ilyennek nevezhető a modern bírói gyakorlat, ahol „megváltoztatás” reményében ítélik el a bűnösöket.

Mindezek a folyamatok a nőt termelőeszköznek tekintik; a nő szerepe a /társadalmi/ folyamatosság biztosítása, az utódban pedig az idea reinkarnációját látják. A folyamatosan újraszülető idea objektívációja keletkezteti, hogy a nő annak folytatásához teremti a feltételeket, a tulajdonképpeni gyermekszülés által, és így beleveti a /jó-jog-társadalomba/ a következő embercsoportot! A „te” személyes megmentés-lehetőséged, /a nő megmentése helyett/ a kibic /és nem kibuc/ férfi-drukkerség lett, vagyis miért és miként mented, mentened meg a nőt! Nézed, /Te lusta Ádám/ amint a társad /a nő/ cselekszik?

A szeretet, mely abszolút értelemében Krisztus elidegeníthetetlen lényege áru, azaz termék, mely keletkeztethető. Így szakmászítható, tanulható és tanítható. A szeretetvallások ideái a fogalomba rejtett idea-terméket anyagilag teszik érdekeltté, amennyiben azt a testiségnek kiszolgáltatják. Utánözva a Krisztus-test kiszolgáltatását, kiadagolását az áldozásban, az áldozatnak.

A gáncsoskodók alrendje. A gondolat-áramlást akadályozza az áskálódás. A csűrés csavarás doktorai, a konferencia megegyezések hite-hitele, a szükségképpeni világok keletkeztetései! A /szükség, mely Logosz/ valójában megszüntével újabb szükségeket szül. A logosz-főnix. A szükség nem válik szükség-nélkülivé, /Logosz-nélküliséggé/, hanem ismételt logoszokban folyamatosítja Logosz-önmagát. A világegyetem ószövetségi teremtése újabb kiegészítésekre szorul, a reformációkban. Majd ezek is kiegészítésekre szorulnak. Ma a világegyetemről való képzeink abban a pszichológiai „Prokrusztesz ágyban” keresnek pihenőt, ahol a „jó” adja a megállás, vagyis a megpihenés, a konzerválás szükségének okát!

*A „Kiindulás” /megjelent 2016/ is ezért használja a fogalmat; konszenzusnak azt a megegyezést tekinthetjük, melynek okán, vagy amiatt a csoportosulás létrejön. Ennek szervezett és rendszerezhető

formája a társadalom. Ez mindig zárt, kivéve az olyan állapotokat, melyekről a „Kiindulás” gondolkodik, hiszen melyek a társadalmak felbomlását okozzák, a visszamaradt maradék hatóerő, mely gyakran csak centrifugális erő.

Ez pedig a társadalmaknak az eltunyulását jelenti, ezért is jelennek meg azok a nézetek, melyek akár a görögség példájából kiindulva, vagy a huszadik századi német fasizmus némely fosziliájára építve igyekeznek a bomló ideát mint elméletet megőrizni. A megpihenés konzerválása, pedig telepeket, városokat hoz létre melyek, szükségképpen válnak az idea elpusztítóivá. Ezért lényeges a lusta-idea értelmezése! Mely a konszenzus vagy a társadalom alakjaként fogalmazható meg. E vagylagosság már nem tiszta eszme, ezt igyekszünk megjeleníteni és a konszenzusos Prokrusztesz ágyból kimozdítva a társadalmi pelenka áporodott szagából /legalább átmenetileg/ kicsomagolni azt. Látjuk, az áldozat nem más, mint az emberi lét!

2010-2017. Berkes András.

Ezek a gondolatok még kapcsolhatóak a 1. Nietzsche tanulmányhoz. 2. A Luther és a filozófia tanulmányhoz. A KIINDULÁS: A gondolkodó fejezetéhez. Spenglerhez. Valamint a Comte jegyzetekhez.